

fictionem habet. Cicero. Qui mercens redimunt, ut statim uē dant. Modo accipitur pro eo, quod est libero. Vnde qui ab hostibus capti sunt, uel qui alicui poenae obnoxij, soluto pretio redimuntur. item qui iniuste uexantur, si per solutionem pecuniae liberati fuerint, redemisse uexationem dicuntur. Ab hoc redemptor. & redemptrix. & redemptio deriuantur. & redemptio frequentatiuum. Cuius aliud frequentatiuum est redemptio. Plautus. Redempti uere ad unum captos. Redimo uero si gnificat caput orno. coronato. Vnde redimitum coronatum dicitur. Virgilius. Coppa strigat caput graia redimita mitella, hinc redimicula ornamenta capitis mulierum, & uittarum tenias uocamus. Iuuenalis. Accipiant te paulatim, qui longa domi redimicula sumunt frontibus. Et cetero idem quod emo, uel simul emo. A quo emptor. & emptrix. & emptio. & demo, detraho. A quo demptor. demptrix. et demptio. item danum, Siquidem Paulus iuriconsultus damnnum. & damnationem ab ademptione, & quasi diminutione patrimonij dicta esse affirmat. & damno uerbum quod modo significat damno afficio. Vnde et condemnno dictum est. Et e contra. rno, qui nullo dāno afficitur, indemnis appellatur. Modo pro exheredo accipitur. unde e duobus filiis alterum heredem institutum, alterū damnatum legitur. interdum pro compello. obligo. & necessitate astringo. Terē. uis est dānatus gnatus, nō tu. Quod apud iuriconsultos per synopē damnas dicitur. Marcus. Quisquis mihi haeres erit dare dānas esto, fideiq; eius committo, uti det quantas summas dictauero. Sic enim damnas pro dānatus dicitur. sicut rautis pro rauitas. Satias pro satietas. Nonnunquā pro morte do. Vir. Non dum illi flauum Proserpina uertice cernem abstulerat, Stygiq; caput dānauerat oro. item pro culpo, reprehendo. Martia. Si schola dānatur, fora libris omnia ferient. Sa pe etiam pro libero. in quasi significatione & condēno accipitur. Titinius. Fortasse notū fuisse quo die liber foret, nunc uoto condemnatus est, imelaui hostiam. Virg. Quem dānet labor, aut quo uergat pondere leuam. Idem. Damna bis tu quoq; uotis. Turpilus. Et amplius illam apparere condecet, quando quidem condemnata est. Sisenna. Quod uoto dānati factum omnem dicuntur eius anni statim consecrasse. Cicero. Rerum naturam qua errorem dānare maluimus nostrū. Damnium datum dicitur, quoties in agris nostris aliquid demptum est. idem. Damni dati formulam excessit. a damnium et Epidānius deduci uidebatur, urbs Macedonia. Propter quod romani id nomē uelut in auspiciatum mutantes Dyrhachiu uocauerunt. Ab emo etiam fit emptor. emptrix. emptio, & emptitius adiectiuum. Quippe emptitiae res dicuntur, quae emptae sunt. & emptitius miles mercenarius. Quidam scripserunt emporium quoq; ab emo dictum, quasi emptorium. Est enim emporium locus, in quo mercatus, seu nundinae fiunt, et in quē uendendi & emendi causa conueniunt mercatores. Sed falsum est. Quippe graeca uox est emporium. Graeci enim ἐμποριον mercatorem dicunt, ἐμποριον mercatum, ἐμποριον oppidum, siue alium quēuis locum, in quo fiat mercatus.

DE EADEM EPIGRAMMA. XIII.

SUS FERA. Idem ferē argumentum, qđ superiorum duorum epigrammatum. Sed in hoc admiratur partum, qđ statim mortua matre, quasi agnito periculo currit iam grauior. Propinqua partui. FACTA PARENS VVL NERE. Quia per uulnus peperit. EMISIT FOETVM. Ordo est. Emisit foetum, hoc est pignora uētris maturi. FOE

De sue praegnante.

Sus fera iam grauior maturi pignora uentris Nec iacuit partus, sed matre cadente cucurrit.
Emisit foetum uulnere facta parens. O quantum est subitis casibus ingeniu.

TVM. Partum. Foetus enim dicitur quicquid animal parit, siue oua sint, siue animalia. Nam & mulier ipsa facta, dicitur, siue quae grauida est. Vnde factum pro pleno ponitur. Virgilius. Loca facta surrentibus austris, siue quae iam peperit, & onere leuata est. idem. Fecerat et uiridi factum Mauoris in antro. Nam enixam hanc fuisse lac, quod pueris praebebat, ostendit. Hinc foetura deducitur, quod significat actum ipsum pariendi, & ipsam (ut ita dicam) foetionem. Etenim foetare quoq; ueteres usurparunt pro eo, quod est foetum emittere. Plinius. Optima foetura est post uernum aequinoctium. Foetificatio quoq; ab eodem deriuatur, quod significat foetum facio. A quo foetificatio, hoc est foetura, & foetificatio, quae foetum faciunt. & confecta sus a ueteribus dicebatur, quae cum omni foetu adhibebatur ad sacrificium. & effecta non solum quae foetum emiserunt, sed etiam quae non amplius pariunt, siue quae foetum facere desierunt. idē. Est autem tanta gallinis foetiditas, ut aliquae & sexagena pariunt oua, aliqua quotidie, aliqua bis die, aliqua inuicem, ut effecta moriantur. Hinc effectum dicimus exhaustum debilem, a similitudine mulierum, quas parit debiles reddit. & foetifera, quae foetum fert. Haec ferē omnia ad inanimata quoq; transferantur. Nam & foetum terrae dicimus. & effectam tellurem. & foetificare arbores, et foetueram pratorum, & alia huiusmodi. A factu quoniam factum do matres polluitur, fit foedo uerbum, quod significat pollui. inquinio. Et foedum nomen, quod modo significat deformis. Terentius. Nunc tibi uidentur foedus, quia illam non habet. Modo per metem phoram execrandum. Virg. Aersusq; refugit foeda ministeria. Aliquando crudele. Sallius. Foedi oculi. Hinc foedere aliquando pro lacerare, et cruentare accipitur. Hinc etiam foede aduerbium, quod modo pro turpiter, modo pro crudeliter. Et foederis foederis secundum quosdam a porat foede, hoc est crudeliter interfecta. A quo foedero uerbum. & foedi fragus ruptor foederis. & confodisti a pud ueteres foedere conuincti. itē a foeto foeto, hoc est male oleo. A quo foetidus male olens. & foetor, malus odor. Foedum etiam ueteres hedum. hoc est caprae filium dixerunt. Vnde hedus, quasi foedus est uocatus. Sic solus pro holus. Foetem pro hostē. Foetiam pro hostiam dicebant. itē foemina appellata, ut supra diximus. item foenus, hoc est usura. Nihil enim aliud est foenus quam foenus, hoc est partus pecuniae. Quae propter graecum quoq; a pariendo foenus τὸ ζῶν uocant, & τοξίτην dicunt foenerare. Nam quod aliqui scripserunt foenus ἀπὸ τοῦ φαίνωμαι, quod est apparere deductum, quod id genus hominum speciem ostentent humanitatis & commodi esse uideantur in opibus numeros desiderantibus penē ridiculum est. A foenore foenus solum diminutiuum. Plautus. Ad danistam deuenires, ad deus foenus solum. Et lex foenebris de credita pecunia, siquidem credendum alios pariunt. Et foenore uerbum, quod est pecunia, siue aliam rem ad foenus mutuo. & cum accusatio iungitur. Martialis. Haec sapit haec omnis foenerat una deos. Huius passiuum est foeneror. Vnde res foenerata dicitur ad foenus tradita. A foenore foenerator, qui graeca uoce, sed apud nos usitatissima danista dicitur. & foeneratrix, quae ad foenus dat. & foeneratius. Pecuniam quippe foeneratitia uocamus, quae ex usuris est collecta. item a foenore foenum, quod herbae eadem manentes quotannis nouas pariunt. Sed de hoc, & de deriuatis ab eo superius late disserimus. Sunt qui foeniculum quoq; a foenore deductum uelint, quasi paruulum foenus, quod semen eius terrae mandatum magno foenore reddat fructum. Herba est, quam graeci marathron uocant, uulgo nota. Hanc maxime nobilitauerunt serpentes, quae gustatu eius foenitiam exuunt. & oculorum aciem suam reficiunt. Ex quo intellectum est hominum quoq; caliginem

quos colligunt eo præcipue relectuari. Est in hoc genere sylue-
stre, quod alij hippomarathron, alij myrseneum uocant. folijs
maioribus gustu acriore. Succus auribus instillatur, uermicu-
lorum in ipsis necat. Fœniculum condimentis fere omnibus inse-
riunt. Oxyporis, hoc est condimentis, quæ ex aceto fiunt a-
ppissime. A quo oxyporopola dicuntur huiusmodi condimen-
torum uenditores. Quin crustis quoque panis fœniculum subdi-
tur. Genitura abundantiam quoquo modo sumptum facit. ui-
uum commendat. halituum oris gratiorem reddit. Petridius,
et Nicander, qui ophiaca, hoc est quæ ad serpentes attinent
scripserunt, et Mycon, qui rizonumena, hoc est de radicibus
ad medicinam pertinentibus tradidit. nihil hippomarathro ad-
uersus serpentes efficacius esse putauere. Valla fœnero scripsit
duntaxat datiuo adiungi. et fœneror accipi pro eo quod est pe-
cuniam mutuo. Sed utrumque falsum. Nam et accusatio ad-
iungitur fœnero. et fœneror de re dicitur, quæ mutuo datur,
non de homine, qui ad fœnem accipit. item a fœnore fœneratio,
hoc est mutatio ad usuram, quæ et fœneratus dicitur, quar-
tæ declinationis. Fœtus autem a foueo deriuatur, quoniam et
dum in utero est, et postquam eductus est fœtus a matre fo-
uener, hoc est calefit. Fouere enim proprie calidum tenere, siue
calefacere. unde fœtus dicitur, in quo ignis seruat, etiam si
ara sit. Cuius diminutiuum est foculus. Gellius. Tum illa fo-
culum coram rege cum igni apposuit, et tres libros ex noue
decurit, et coquit. Et ab hoc aliud diminutiuum focillus. a quo
focillo calefactio. unde fit aliud compositum re focillo. a quibus
focillatio. et re focillatio. Reperitur etiam focillor deponens. V ar-
ro. Propter secundas res sublato metu non in communi spectat,
sed suum quoque commodum focillantur. Et autem focillare, siue
focillari recreare, nutrire. et focillatio, recreatio. V etres focu-
lare quoque aliquando pro focillare usurparunt. et focilla pro
nutrimentis. Foseo tamen aliquando pro nutrio accipitur. V ir-
gil. Progeniem, nidusque fouet. Hinc fœm, de quibus supra dixi-
mus, appellat, quod in ipsis a pes fœnis suis foueant. Et fœuoni-
us, quod cœcilia foueat. Est enim hic uentus, ut supra diximus
genitalis spiritus mundi. Et maritantiur uiuiscencia e terra, et
equæ etiam in hispania concipiunt. Aliquando pro madefa-
co. idem. Fouit ea uulnus lympha longæuis Iapix. Hinc fo-
menta dicuntur applicationes rerum calidarum, siue humida-
rum ad partes corporis læsas, et medendi gratia, quæ et fo-
nus appellantur. Plyn. decoctura corum cœliacos inuat potio-
ne. et fœm. interdum etiam pro consilio. V irg. Sub terra fo-
uere larem. Hinc fœuissæ dicitæ sunt foueæ, in quibus arca tē-
pla a qua iclusa constituebatur. Sunt etiam qui putent fœuissas
fuisse i capitolio cællus, Cisteruisque similes, ubi reponi erant so-
lita signa uetera, quæ ex eo tēplo collapsa essent. et alia quæ
dam religiosa donis consecratis. Quidam tamen fœuissas, quasi
fluuissas dicitas existimant de quo i ferius dicemus. Quandoque
etiam pro foueo, et in delitijs habeo. idem. ille Neeram, Dū
fouet ac ne me sibi præferat illa, ueretur. Ab hoc duo composita
fiunt, re foueo eiusdem penè cum suo simplici significationis.
et confoueo simul foueo. Confœta sus dicebatur, quæ cum om-
ni fœtu adhibebatur ad sacrificium. item fœmes a fouendo,
hoc est nutriendo ignem. Est enim fœmes assula ex arbore ex-
cussa dum caditur. item quæ cum materia fiat, in qua fœale
ignis inflammatur, quod aperte declarat V irgilius. Ac pri-
mum silicis scintillam excudit Achates, suscepitque ignem foli-
is, atque arida circum nutrimenta dedit, rapuitque in fonte flā-
mam. Per metaphoram autem fœmitem appellamus, quicquid
accendit nos, atque excitat ad aliquid agendum. Gellius. Fœm-
tem esse quendam dicens et inatabulum ingenij, uirtutisque, si-
mens, et corpus hominis uino flā graret. et fullo a fouendis

aqua calida uestibus. Sunt enim fullones (ut Vlpianus affir-
mat) qui cruranda, poliendaque uestimenta accipiunt, quorum ars
fullonia appellatur. et fauilla, quod ignem tectum foueat. Est
enim fauilla deferta igne scintilla, dicta a scindendo, quasi scin-
tilla, quod scindatur ab re ignita. A qua fit scintillo uerbum,
quod significat resurgere. splendo. mico. A scindo uero fit re-
scindo. scissio. scissura. item scandula, quasi sandula. Sunt eni
scandule parue tabelle, hoc est in paruas lamina scissæ e ro-
bore, aut alio ligno maxime e glandiferis, et quæ resinam
ferunt omnibus, quibus tecta teguntur. scandula tectam fuisse
Romam usque ad bellum Pyrrhi, quadringentis septuaginta an-
nis, Cornelius Nepos author est. item scissus quartæ declina-
tionis, hoc est scissior. V arro. Scissu materia fatigatus quiescebat
lectulo. Item scissile, quod scindi potest, et est primogenium
uerbum, nisi forte a cadendo deductum uideatur, aut a græ-
co χιζω. A quo χιζμα, hoc est schisma scissura di-
citur. Hinc diuisionem ecclesiæ schisma appellamus. PI-
GNORA. Pignus proprie hypotheca est. Sic enim
græci uocant, quod creditori datur, ut sit se curus. Aliquando
tamen accipitur pro eo, quod deponitur ab ijs, qui simul decer-
tant apud se questum. V irgilius.
Ego hanc uulam, ne forte res casēs,
Bis uenit ad nucleam, binos alit ubere fœtus,
Depono. Tu dic mecum quo pignore certes.
Sed i hūc sensum raro reperitur. illo figurato crebrius utimur,
cū aut munus nostrū, aut aliqd aliud simile pignus esse amo-
ris, et beneuolentiæ dicimus. Idē, nostri monimētū, et pignus
amoris. Idem. ipse pater dextram Anchises haud multa mo-
ratus dat iuueni, atque animum præfenti pignore firmat, quasi
dicat se curum facit, ut qui dat pignus. quoniam uero filij ui-
dentur tanquam pignora inter uirū, et uxorem esse, tum uin-
culi, ne alioquin forte diuortium fiat, tum caritatis, factum est,
ut frequenter Pignora pro ipsis filijs accipiamus. Ouidius. Dul-
cia sollicitæ gestabant pignora matres. huius rei argumentum
est, quod legimus sæpe pignora filiorum. Suetonius de Tibe-
rio. communis filij pignora. Idem tam marium quam fœmi-
narum pignora. quidam pignus ab hypotheca ita distinguūt,
ut pignus sit, quod traditur creditori præsertim si mobile sit,
hypotheca uero, quod sine traditione nuda conuentione tene-
tur, sed hoc falsum esse manifestum ē, cum hypotheca nihil ali-
ud apud græcos, quam apud nos pignus significat. a pigno-
re fit pignoro, et oppignoro, quod est in pignus do, et repi-
gnoro, quod est soluto debito pignus recipio. ab ijs pignerator
oppignerator. repignerator. pigneratio. oppigneratio dedu-
cuntur. mirum est scripisse V allam, quod pignero est do ali-
quid arraboni. pignerare enim aliud est, quam dare arrabo-
ni, siue arræ. qui pper pigneramus, quod nobis restituta credi-
tori pecunia, reddi uolumus. Damus autem arram, siue arra-
boni, siue arræ uel partē pecuniæ, uel aliud aliquid pro re em-
pta, quod non restituitur, sed uel amittitur, nisi soluat, residu-
um, uel si soluat, in partem pretij, quando solutio fit, com-
putatur. Plau. Cui subegi fœnore argentum ab danista, ut su-
merent, quod isti darentur arraboni. Danista fœneratores di-
cuntur. græci enim δανισται fœnerari. δανιστήν fœne-
ratorem, δανιστήν fœnus, δανιστήν fœneraticium
nuncupant. MATVRI. Iam apti ad pariendum, de
quo uocabulo superius locuti sumus. IACVIT. Mortuus est. Iacere manifestam significationem habet. V irg. Sile-
num pueri somno uidere iacentem. Idem. Strate iacent pas-
sim sua quæque sub arbore poma. Cicero. patris iij, quos uidetis
iacent in lumine. per metaphoram tamen iacere aliquando
accipitur pro eo, quod ē esse. extare. V irg. Sed iacet a ggeribus

niveis in formis, & alto terra gelu. Sallustius, i medio campus iacet, a quis undiq; scaten. Aliquando pro squallere, & mœstum esse, quod infirmorum, ac male habentium iacere proprium sit. Lucilius. Et sua præcipue retro relicta iacere. Idē, humana ante oculos fiede cum vita iaceret in terris. Quandoq; etiam pro mortuum, siue interfectum esse, quod iacant, nec amplius moueantur caduera. Lucanus, ille iacet, paci quem prætulit orbis. Item pro sepulchro esse. Martialis. Nō aliter cineres mando iacere meos. ab hoc composita sunt adiaceo, quod est adhæreo. obiaceo ex aduerso sinus sum. subiaceo, subditus sum. a quo subiecti dicuntur subditi. Virg. Parcere subiectis, & debellare superbos. Ennius pro subiectis frequenter subiectes usurpauit. CVCVRIT. Cum cursu fugit, ut euitaret periculum. Currere proprie in terra diamus. Vnde fit cursus. Virg. Hinc qui forte uelint rapido contendere cursu. sed figurate, & in mari naues uelociter euntes. & in aere aues uelociter uolantes currere dicuntur. Idem, sed tibi qui cursum uenti, quæ sita dedere. Apuleius. Et inopinati auium cursus terrorem adiacere. a curro etiam deducitur cursio. idem quod cursus. & currus, hoc est carrus, quod eo ueteres ad cursum in ludis uterentur. Quippe currus appellatio bigæ etiam, & quadrigæ continentur, unde triumphales currus uocati. huiusmodi cursus stadiodromos dicitur. etenim σάδιον græca locum, i quo ludi tales exercantur, appellant, quem nos curriculum dicimus. ἄρομον cursum. Plynii, Pythagoram uocat Leontius, cum fecit stadiodromon monostylon, qui olympia ostenditur. Monostylon, unius columnæ significat, hoc est una columna descriptum. ἄρομον græca solum dicitur. σῦλον columnam. A curru fit curriculus, siue curricularium (utroq; enim genere dicitur) quod proprie significat paruum currum. Curuus. Aliorum turbati equi non in uocagines modo, lacinasq; sed etiam in annem præcipitauerunt curricula. Hinc a curruum cursu, curriculum etiam pro cursu ponimus. Plautus. Licet nobis abire curriculo. Idem. Nam ad portū te cōspexi, curriculo occæpi sequi. uix adipiscendi potestas. modo fuit. Item pro loco, in quo curritur. Apul. Quos sæpe in curriculo uictores fuisse constat. hinc curriculo pro temporis aduerbio ponitur, & significat statim. celeriter. Virg. Curriculo expulerat somnum, cum fœmina primum. Item a curru curulus una litera detracta. hinc sellam curulem uocamus, qua sedentes magistratus in curru uehebantur. quod insigne a Thibiscis sumptum supra memorauimus. & adiles curules, de quibus superius diximus. & curules equos, quadrigarios, qui a reda redarij uocantur. reda uehiculum est. Cicero, si tuam heri redam nō habuisses, nauis haberem. currus, & carros diamus, & in neutro genere carra. Cæsar, inter currus, impedimenta q; prælium commiserunt. Hirtius. Pompeius ea die per uiam angustas carra complura, multoq; lanistas retraxit. a carro carruca dicitur, curricula genus. a quo carrucarius. Pompo. Pleraq; malas carrucas tales esse, ut transiungi non possint. carpentum quoq; genus carri est, non tamen a carro deductum, ut quidam uolunt, sed a Carmente Eandri matre, quasi carmentum. Ouidius.

Nam prius Ausonias matres carpenta uehebant,

Hæc quoq; ab Eandri dicta parente reor.

Ab hoc fit carpentarius. Vnde carpentarium equum dicimus, qui carpentum ducit. carpentarium fabrum, qui carpenta facit. Item a curro fit cursim aduerbium, quod significat currendo. & incursim, quod significat celeriter. Cælius. nullus sum, nisi meam rem iam omnem propero incursim perdere. & cursor, qui currit. Aliquando etiam tabellarius a celeritate currendi. Martia. Cursorē sexti tibi Ruse remisimus hora. Et car

sito frequentatiuum. a quo cursitabundus, qui currit, & quo nonnulli utuntur, Cursorius equus, pro de sultorio. Item ab eo composita sunt acurro, & intercurro, notæ significationis. oc curro, quod modo significat obuius fio. Virg. Hic illi occurrit Tydeus. modo in mentem uenio. Cicero. Nihil mihi nunc occur rebat, quod ad te scriberem. aliquando offeror. Idem. occur rebat ibi oratio. id est offerebat sese oratio. ab hoc derivatur oc cursus quartæ declinationis. & occurso. a quo occurso. per curro, currendo per a gro, ut omnem proniciam per curru, hoc est currendo uestigat. Hinc figurate percurrit librum diamus, hoc est celeriter legit. percurrit exercitum. percurrit castra. id est cum quadam celeritate lustrat. ab hoc fit percur sio, hoc est ex cursus. Cicero. Propter animi multarum rerum per cusiones breui tempore. transcuro, currendo transgredior. a quo transcursus. Decuro, deorsum curro. a quo decursus. excurro, extra curro. Vnde ex cursus, & ex cusiones nullam diamus, qui ex castris exeuntes in hostilem agrum grassantur. Procuro, procul curro. præcurro, currendo præuenio. a quo præcursus, & præcursor. incurro, aduersus aliquem cur ro. Vnde incursum, atq; incusiones hostium diamus. Item inado. Plyn. iunior. neq; enim putauit fore, ut in tantum odium tam leui causa incurreremus. ab hoc fit incurso, & incurso deponens. a quo incurso. & incursum aduerbium, hoc est celeriter. Cælius. Nullus sum, nisi meam rem iam omnem propero incursum perdere. succurro, quod modo significat subuenio, opem fero. Plautus. Succurrite mihi sultis, nec tā turpiter sinite labefactariet. Modo in mentem uenio. Cicero. Neq; enim mihi succurrebant uerba, quæ ante discessim a Dolabella audieramus. discurro, uagor, & modo huc, modo illuc curro, nec con sisto alicubi. Martialis.

Discurris tota uagus urbe, nec ulla cathedra est,

Quo non mane feras irrequietus aue.

Vnde discursus orationis diamus, cum eam celeriter legendo percurrimus. recuro, rursus curro. aliquando etiam cōsurgō. a quo recursus. concuro, simul curro. confluō. Valerius. Concurrite inquit aues, nam moenia urbis ruunt. ab hoc concursus. concursio. cōcurso. & concursatio. Cicero. Concursatio illa atomorum. sunt etiam qui carinam a curro deductam uelint, quasi curinam, quod per eam liceat currere. Est enim in fina pars nauis, & ipsa nauis concavititas. a qua carinam aduerbi um, quod significat ad similitudinem carinæ. Item carina Romæ dicebantur. ædificia facta in modum carinarū, quæ erant intra templum Telluris. Virgilius. Passimq; armenta uidebant romanoq; foro, & lauis mugire carinis. a carina etiam carinatum dicimus concatum, & ad carinæ similitudinem factum. Item carino uerbum, quod significat probra obijco, qd carinantes, hoc est probra obijcetes sint in fina sortis hominum, sicut pars nauis in fina est carina. poetæ aliquando carinam pro ipsa nauis usurpant. CADENTE. Moriente.

50 Cadere proprie ruere est. Virg. Illa cadens rauicam per leuia murmur, saxa ciet. interdum tamen ponitur pro eo, quod est accidere, euenire. Cicero. Et ut idem dicunt omnes numeros habet, nec præter sapientem cadere in quenquam potest. interdum pro mori, occidere. Virg. Cadit & Rhipheus iustissimus unus, qui fuit in Teucris. ab hoc fit casus, quod modo fortunam significat. Sene. Multa eni casu potius, quam ratione eueniunt. Modo ruinam. Curtius, inopinato red. e casu oppressus. Aliquando calamitatem. i fortunium. Virg. Sed si tannus amor casus cognoscere nostros, & breuiter Troiæ supremum audire laborem. interdum uocabulorum formas, ut puta generandi. ac casandi casus, quia in aliam, atq; aliam cadunt effigiem. casum etiam ueteres, antiquum uocabant, quasi iam cadetem.